

Arrest

nr. 288 168 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN LOO
Edgard Tinellaan 6 / c
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Saint Luciaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN LOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 maart 2020 toe op het Belgische grondgebied samen met haar minderjarige zoon en werd door de gemeente Geel in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) die geldig was tot 9 juni 2020.

1.2. Verzoekster legde op 18 mei 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Ghanese partner waarvan de registratie na negatief advies vanwege het parket van Antwerpen werd geweigerd.

1.3. Verzoekster beviel op 13 maart 2021 van een zoontje L.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 juli 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 13). Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen in het arrest van 23 december 2021 (RvV 23 december 2021, nr. 266 189).

1.5. Verzoekster legde op 2 mei 2022 een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Ghanese partner en er werd op 13 mei een nieuwe aankomstverklaring (bijlage 3) afgeleverd, die geldig was tot 9 juni 2022.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 26 september 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: S.(…), P.(…) Z.(…) en R.(…) D.(…) J.(…) (°(…))

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Saint Lucia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(…)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(…)

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 12/03/2020 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Bovendien geeft de registratie van de wettelijke samenwoning met een niet EU- onderdaan betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier met haar minderjarig kind verblijft bij haar partner (niet EU - onderdaan) en dat zij een gezamenlijk minderjarig kind (eveneens niet EU - onderdaan) hebben, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene met haar kind gescheiden wordt van haar partner en hun minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Betrokkene kan trouwens eveneens het gezamenlijk kind tijdelijk meenemen naar het land van herkomst of naar het land waar zij een lang verblijf geniet. Er mag niet uit het oog worden verloren dat haar kind zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Nergens blijkt dat een scheiding van de vertrouwde omgeving een verstorend effect zal hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het feit dat het andere kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt. Het feit dat het minderjarige kind hier eventueel naar school gaat, geeft het kind en de ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een

beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 (...))"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster stelt in haar vijfde middel dat de schorsing van de tenuitvoerlegging zich opdringt wegens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en gaat in een zesde middel in op het voordeel van de *Pro Deo*.

2.2. Aangezien deze aspecten niet rechtstreeks betrokken kunnen worden op de gegrondheid van de vordering tot nietigverklaring, worden hieronder enkel het eerste, het tweede en het derde middel behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 2°, §2 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"EERSTE ONDERDEEL: SCHENDING FORMELE MOTIVERINGSPLICHT

5.

De beslissing bepaalt dat verzoekster binnen de zeven dagen na de kennisgeving van het bevel, het grondgebied dient te verlaten.

Er wordt niet verwezen naar een wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs wanneer aanvaard zou worden dat de beslissing aangaande de termijn steunt op artikel 74/14 Vreemdelingenwet, dan nog dient vermeld te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 Vreemdelingenwet het verlenen van de termijn steunt.

De beslissing dient te worden vernietigd aangezien ze de formele motiveringsplicht schendt.

TWEEDE ONDERDEEL: SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

6.

Zelfs wanneer er toepassing zou kunnen worden gemaakt van één van de mogelijkheden om af te wijken van de standaardtermijn van dertig dagen, voorzien in art. 74/14 Vreemdelingenwet, dan nog moet die afwijking van de standaardtermijn worden gemotiveerd.

Art. 74/14 §3 Vreemdelingenwet voorziet namelijk dat er 'kan' worden afgeweken van de termijn van dertig dagen. Het gaat dus om een discretionaire bevoegdheid van de overheid. Deze discretionaire bevoegdheid vereist een concrete, specifieke en afdoende motivering. Dit is in casu niet het geval.

7.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het UDN-arrest RvV nr. 168653 van 30 mei 2016 waarbij in verband met toepassing van art. 74/14 § 3, 1° en 3° Vreemdelingenwet de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat voor toepassing van art. 74/14 §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na "een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek" en dat voor het criterium "risico op onderduiken" het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft "voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken."

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet geschonden was.

Deze zienswijze moet naar analogie worden toegepast op onderhavig dossier. De gehanteerde principes van zorgvuldig en individueel onderzoek gaan in casu evenzeer op. De beslissing dient vernietigd te worden aangezien ze de materiële motiveringsplicht schendt."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht uit artikel 41, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"EERSTE ONDERDEEL: TOEPASSING ART. 41 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

8.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in arrest nr. 43/2013 dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Art. 41 van het Handvest stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving. Hieronder vallen de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling, doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

Krachtens de toelichting bij art. 41 Handvest is het recht op behoorlijk bestuur door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen (zie onder meer het arrest van het Hof van 31 maart 1992 in zaak C-255/90 P, Burban, Jurispr. 1992, blz. 1-2253, en de arresten van het Gerecht van eerste aanleg van 18 september 1995 in zaak T-167/94, Nölle, Jurispr. 1995, biz. 11-2589, en van 9 juli 1999 in zaak T-231/97, New Europe Consulting e.a., Jurispr. 1999, blz. 11-2403.

Wat het onderzoek naar een eventuele schending van het hoorrecht betreft, is het Hof van Justitie duidelijk in haar rechtspraak: wanneer het recht om te worden gehoord niet wordt gerespecteerd kan dit tot nietigverklaring van het besluit leiden, wanneer de procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

TWEDE ONDERDEEL: VERZOEKSTER WERD NIET GEHOORD WAARDOOR EEN CRUCIAAL ELEMENT NIET MEE KON WORDEN GENOMEN IN DE BEOORDELING, NAMELIJK DE ZWANGERSCHAP

9.

Bij het inroepen van deze schending van art. 41 Handvest wilt verzoekster graag melding maken van de elementen die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster wijst in dat verband voornamelijk naar het feit dat zij opnieuw zwanger is en de bevalling in december 2022 zou plaatsvinden.

Momenteel bestaat haar kerngezin uit haar wettelijke partner, de heer R.(...) O.(...), hun gemeenschappelijke zoon L.(...) (1 jaar) en haar oudste zoon R.(...) (4 jaar).

In december 2022 zal het gezin uitbreiden met een nieuwe spruit.

Het feit dat zij opnieuw zwanger is en in december 2022 zal bevallen van een derde kind, schijnt een heel ander licht op de verwijderingsmaatregel binnen de zeven dagen na kennisgeving van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Wanneer zij effectief binnen de zeven dagen zou moeten terugkeren naar Saint-Lucia met haar oudste zoon, kan de heer O.(...) haar niet volgen aangezien hij voltijds werkt. Verzoekster zal in dat geval dus ook niet anders kunnen dan de jongste zoon, Legend, mee te nemen.

De heer O.(...) kan deze arbeidsbetrekking niet zo maar stopzetten, aangezien hij de kostwinner is van het gezin. Wanneer verzoekster moet terugkeren naar Saint-Lucia, zal hij trouwens alleen maar voor meer kosten komen te staan gelet op hun gescheiden verblijf.

Wanneer verzoekster binnen de zeven dagen dient terug te keren naar Saint-Lucia, zal de heer O.(...)bovendien niet aanwezig kunnen zijn bij de geboorte van zijn tweede zoon of dochter. Verzoekster zal in Saint-Lucia de zorg voor haar jonge zoontjes dienen op te nemen, naast de zorg voor een pasgeboren baby. Dit alles zonder een eigen inkomen en zonder de steun en hulp van de heer O.(...).

Moest verzoekster gehoord zijn geweest dan had zij kunnen opwerpen dat met haar zwangerschap en dus ook met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van art. 3 en 8 EVRM dient te geschieden.

Omdat ze niet gehoord werd, zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Doordat verzoekster niet gehoord werd, kon er een cruciaal element - namelijk de zwangerschap - niet worden meegenomen in de beoordeling. Nochtans had dit redelijkerwijs kunnen leiden tot een andere beslissing.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien het hoorrecht van verzoekster zoals vastgelegd in art. 41 Handvest werd geschonden."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

"10.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling aan de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken, maar heeft nagelaten dit te doen.

De beslissing getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

11.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a. w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder het effectieve en actuele gezinsleven - zijnde voornamelijk de geboorte van hun tweede gemeenschappelijke zoon - van verzoekster mee op te nemen inde beoordeling.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Door verzoekster niet te horen en aldus geen rekening te houden met haar zwangerschap, schendt de beslissing het redelijkheidsbeginsel."

In een vierde (derde) middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 24 en 41, tweede lid, van het Handvest, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

"EERSTE ONDERDEEL: BELANG VAN HET KIND

12.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet vastgelegd in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (hierna: IVRK):

Artikel 3 IVRK stelt dat:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

13.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied geldt enkel voor verzoekster en R.(...), de zoon uit een vorige relatie. Het bevel geldt niet voor L.(...).

Het is evenwel niet wenselijk om de halfbroers, die samen worden opgevoed en deel uitmaken van een hecht (kern)gezin, te scheiden. Feitelijk gezien zal dus ook de jongste zoon zware gevolgen ondervinden van de beslissing, door mee te moeten gaan naar Saint-Lucia en gescheiden te worden van zijn vader. Bovendien wordt R.(...) ook opgevoed door de heer O.(...) en treedt hij ook voor hem op als vaderfiguur. Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder.

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (Eigen onderlijning)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

14.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (eigen onderlijning)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.

Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten. Het is in het belang van het kind dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Saint Lucia onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor het kind/de kinderen en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden.

TWEEDE ONDERDEEL: GEZINS - EN FAMILIELEVEN - ART. 8 EVRM

15.

Verzoekster meent dat de het bevel tot verlaten van het grondgebied een inbreuk uitmaakt op art. 8 van het EVRM, waarin het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven wordt gewaarborgd.

Artikel 8 EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Een inmenging kan dus slechts plaatsvinden indien deze noodzakelijk is in het belang van de democratische samenleving. Er moet sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

16.

Deze familie, bestaande uit verzoekster, haar partner, haar kind uit een vorige relatie, Legend (de zoon met haar huidige partner) vormen samen een hecht gezin de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

In december 2022 zal er gezinsuitbreiding zijn en krijgt het koppel een tweede gemeenschappelijke kind en dus een derde kind in totaal.

Wanneer zij effectief binnen de zeven dagen zou moeten terugkeren naar Saint-Lucia met haar oudste zoon, kan de heer O.(...) haar niet volgen aangezien hij voltijds werkt. Verzoekster zal in dat geval dus ook niet anders kunnen dan de jongste zoon, L.(...), mee te nemen.

Verzoekster dient aldus terug te keren als alleenstaande vrouw/moeder. Zij heeft bijstand nodig van haar partner voor de zorg en opvoeding van de kinderen.

De heer O.(...) kan deze arbeidsbetrekking niet zo maar stopzetten, aangezien hij de kostwinner is van het gezin. Wanneer verzoekster moet terugkeren naar Saint-Lucia, zal het gezin trouwens alleen maar voor meer kosten komen te staan gelet op hun gescheiden verblijf.

Wanneer verzoekster binnen de zeven dagen dient terug te keren naar Saint-Lucia, zal de heer O.(...)bovendien niet aanwezig kunnen zijn bij de geboorte van zijn tweede zoon of dochter.

Verzoekster zal in Saint-Lucia de zorg voor haar jonge zoontjes dienen op te nemen, naast de zorg voor een pasgeboren baby. Dit alles zonder een eigen inkomen en zonder de steun en hulp van de heer O.(...). De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. In onderhavig dossier werd geen belangenafweging gemaakt. Dit alles maakt een schending uit van art. 8 EVRM.

DERDE ONDERDEEL: GEZONDHEIDSTOESTAND VAN VERZOEKSTER

17.

Zoals supra reeds aangehaald is verzoekster thans zwanger van het tweede gemeenschappelijk kind van haar en de heer O.(...).

De bevalling is uitgerekend op 14 december 2022. (stuk 6)

Op moment dat de beslissing genomen werd, zijnde 13 september 2022, was verzoekster zo'n 6 maanden zwanger.

Uit het bevel blijkt niet dat er rekening gehouden zou zijn met de gezondheidstoestand/zwangerschap van verzoekster.

Aangezien verzoekster niet gehoord werd naar aanleiding van het bevel tot verlaten van het grondgebied, heeft zij dit ook niet kunnen melden aan de autoriteiten.

Gelet op het feit dat er een bevel tot verlaten van het grondgebied binnen een termijn van slechts 7 dagen werd afgeleverd aan verzoekster en haar minderjarige zoon R.(...), dit terwijl verzoekster thans 6 maanden zwanger is en de reis naar Saint-Lucia bijzonder zwaar is, is het duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de erkenningsakte van 6 augustus 2021, de verklaring van wettelijke samenwoning van 2 mei 2022, het inschrijvingsbewijs van L. van 18 november 2021 en een attest van de gynaecoloog van 23 september 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsman van verzoekster de geboorteakte neer van O. E. A., geboren op 13 december 2022.

3.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien zij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De middelen zijn evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur' aangezien zij niet verduidelijkt

welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

3.8. Verzoekster betwist nergens in haar middelen de pertinente vaststelling dat zij *"langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"*. Verzoekster kwam destijds toe op het grondgebied op basis van haar paspoort en was slechts toegelaten tot verblijf op 9 juni 2020: *"(...) Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 12/03/2020 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken."* De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.9. Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel van haar eerste middel dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht omdat bij het bevel een termijn voor vrijwillig vertrek van 7 dagen wordt toegestaan, terwijl er geen juridische grondslag wordt vermeld. Om te oordelen of de formele motiveringsplicht is geschonden, wordt ermee rekening gehouden of de verzoekende partij belangenschade heeft geleden. Aangezien er ondertussen reeds meerdere maanden verstreken zijn sinds de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er sprake was van een gedwongen tenuitvoerlegging, werden verzoeksters belangen kennelijk niet geschaad doordat haar in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet slechts een termijn van 7 dagen werd toegestaan,

zonder dat de juridische grondslag hiervoor uitdrukkelijk werd vermeld. Aangezien de maximumtermijn 30 dagen bedraagt en deze termijn ondertussen ruimschoots is verstreken, kan een eventuele nietigverklaring van de beslissing verzoekster niet meer tot voordeel strekken. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een eerder schorsingsarrest van de Raad aangezien er in dat geval wel degelijk belangenschade werd aangetoond. Het motiveringsgebrek kan te dezen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.10. In haar tweede middel voert verzoekster onder andere de schending aan van het hoorrecht uit artikel 41, tweede lid, van het Handvest. Dit verdragsartikel omvat *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”*. Hoewel verzoekster zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), stelt verzoekster in haar tweede middel op basis van een arrest van het Grondwettelijk Hof dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied van de (oude) richtlijn 2004/83/EG zou vallen (GwH 21 maart 2013, nr. 43/2013). De Raad merkt op dat verzoekster uitgaat van een onjuiste lezing van deze uitspraak. Het door verzoekster vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof heeft namelijk geen betrekking op verwijderingsmaatregelen, maar op de draagwijdte van de subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing heeft bijgevolg geen uitstaans met de (huidige) richtlijn 2011/95/EU, maar wel met de richtlijn 2008/115/EG. In die zin maakt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel toepassing van het secundaire Unierecht, en zijn de erin vervatte beginselen toch van toepassing. Het hoorrecht maakt immers integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster naar aanleiding van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten specifiek zou zijn gehoord. Niet elke schending van het recht om gehoord te worden geeft echter automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, *M.G. en KR.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoekster toe om, naast de vaststelling dat zij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van haar tweede middel wijst verzoekster op haar zwangerschap, waarbij zij stelt dat een terugkeer naar Sint-Lucia tot gevolg zou hebben dat haar partner, dhr. O., niet aanwezig zal kunnen zijn bij de geboorte. De Raad stelt evenwel vast dat het stuk dat betrekking heeft op de zwangerschap (Verzoekschrift, bijlage 6) en de geboorteakte van het kind (neergelegd ter terechtzitting) dateren van na de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet concreet aantoonde dat zij deze had kunnen aanbrengen in het kader van een voorafgaandelijk gehoor. Voorts toont zij niet aan dat haar zwangerschap een beletsel vormde om binnen de voorziene termijn van 7 dagen uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien mist het betoog van verzoekster, dat haar partner niet aanwezig zou kunnen zijn bij de geboorte, elke grondslag aangezien verzoekster blijkens de toegevoegde geboorteakte ondertussen in België bevallen is van haar jongste kind. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat het onredelijk is dat met haar zwangerschap geen rekening werd gehouden.

3.11. In haar derde middel roept verzoekster onder andere de schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster koppelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan artikel 3 van het IVRK en aan artikel 24 van het Handvest. Al deze bepalingen leggen de verplichting op om rekening te houden met het (hoger) belang van minderjarige kinderen. Verzoekster stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel betrekking heeft op haar oudste zoon uit een vorige relatie, maar dat het niet wenselijk is haar oudste zoon te scheiden van zijn jongere halfbroers.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitdrukkelijk gemotiveerd betreffende het hoger belang van het kind dat (mede) aan de verwijderingsmaatregel onderworpen is:

“Het feit dat betrokkene hier met haar minderjarig kind verblijft bij haar partner (niet EU - onderdaan) en dat zij een gezamenlijk minderjarig kind (eveneens niet EU - onderdaan) hebben, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene met haar kind gescheiden wordt van haar partner en hun minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Betrokkene kan trouwens eveneens het gezamenlijk kind tijdelijk meenemen naar het land van herkomst of naar het land waar zij een lang verblijf geniet. Er mag niet uit het oog worden verloren dat haar kind zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Nergens blijkt dat een scheiding van de vertrouwde omgeving een verstorend effect zal hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het feit dat het andere kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt. Het feit dat het minderjarige kind hier eventueel naar school gaat, geeft het kind en de ouder evenmin automatisch recht op verblijf.”

Verzoekster stelt in haar middel dat het in het belang is van het kind dat de moeder in België kan blijven. In de beslissing wordt evenwel benadrukt dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is en dat de eventuele scheiding tussen de gezinsleden van tijdelijke aard is. Een eventuele scheiding is er immers op gericht de verblijfssituatie van verzoekster en haar oudste zoon te regulariseren, zodat zij op reglementaire wijze het gezin terug zouden kunnen vervoegen. Verzoekster toont niet aan dat een verderzetting van de huidige illegale verblijfssituatie de belangen van de minderjarige kinderen meer zou dienen dan een tijdelijke scheiding met het oog op de regularisatie van hun verblijfssituatie.

3.12. In een tweede onderdeel van haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen staat niet ter discussie. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het tijdelijk karakter van de terugkeer

naar verzoeksters land van herkomst. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen wordt niet als disproportioneel beschouwd ten aanzien van het recht op gezinsleven. In de beslissing wordt dit als volgt verwoord:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Het gaat *in casu* niet om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating, waarbij er geen sprake is van een inmenging en er dus geen beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekster in haar middelonderdeel aanvoert. Er dient enkel te worden nagegaan of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen en of daarbij een ‘fair balance’ gerespecteerd werd tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als een geheel. In gevallen waarin de betrokkenen van bij aanvang wisten dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een precare verblijfssituatie, zoals te dezen, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106-109). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar individuele belangen, waarbij zij eventueel tijdelijk met de kinderen zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zwaarder zouden doorwegen dan de belangen van de samenleving die erin bestaan de openbare orde te vrijwaren door de regels inzake toegang en verblijf toe te passen. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.13. In een derde middelonderdeel voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, waarbij zij verwijst naar haar zwangerschap. Uit het stuk dat ter terechtzitting werd neergelegd blijkt evenwel dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij dit middelonderdeel aangezien zij op 5 december 2022 bevallen is van haar jongste zoontje E. A. O. (geboorteakte neergelegd ter terechtzitting). Zij kan bijgevolg niet langer dienstig voorhouden dat de reis naar Sint-Lucia omwille van haar gevorderde zwangerschap te belastend zou zijn.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 24 en/of 41.2 van het Handvest en/of van artikel 3 van het IVRK. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat het bestreden bevel niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN